

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vajnara a soudkyň JUDr. Dany Slavíkové a Mgr. Adély Kaftanové ve věci

žalobkyně: **TIR transport s. r. o.**, IČO 02867796
sídlem Politických vězňů 911, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Zástěrou
sídlem náměstí Jiřího z Poděbrad 1554/6, 130 00 Praha 3

proti
žalované: **LUMA TRANS spol. s r. o.**, IČO 27136442
sídlem Holšická 720, 190 16 Praha 9
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Laipoldem
sídlem Rubešova 10, 120 00 Praha 2

o 191 785 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 17. července 2018 č. j. 52 C 216/2016-163

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 21 973,60 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Martina Zástěry.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 191 785 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. z částky 18 755 Kč za dobu od 15. 2. 2016 do zaplacení, z částky 31 460 Kč za dobu od 3. 2. 2016 do zaplacení, z částky 29 040 Kč za dobu od 30. 1. 2016 do zaplacení, z částky 33 880 Kč za dobu od 14. 2. 2015 do zaplacení, z částky 26 620 Kč za dobu od 2. 12. 2015 do zaplacení, z částky 26 620 Kč za dobu od 18. 11. 2015 do zaplacení a z částky 25 410 Kč za dobu od 30. 4. 2016 do zaplacení (výrok I.). Dále žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 117 540 Kč k rukám zástupce žalobkyně (výrok II.).
2. Takto bylo rozhodnuto o žalobním návrhu na zaplacení sedmi smluvených odměn za přepravy provedené žalobkyní pro žalovanou na základě sedmi smluv o přepravě věcí. Žalobkyně dle svých tvrzení smluvené přepravy provedla a vyúčtovala smluvenou cenu fakturami, které žalované doručila. Žalovaná však své platební povinnosti dosud nesplnila.
3. Soud I. stupně vyšel z následujících zjištění: Účastnice se dohodly na provedení následujících přeprav: Ve smlouvě o přepravě věcí č. OO-005123/151 ze dne 18. 9. 2015 se žalobkyně zavázala přepravit pro žalovanou zboží z Benešova a Staré Boleslavi do Hamburгу a Bremenu v SRN, žalovaná se zavázala zaplatit cenu ve výši 22 000 Kč + DPH. Ve smlouvě o přepravě věcí č. OO-005191/151 ze dne 25. 9. 2016 se žalobkyně zavázala pro žalovanou přepravit zboží z Benešova do Hamburгу a žalovaná se zavázala za přepravu zaplatit cenu ve výši 22 000 Kč + DPH. Ve smlouvě o přepravě věcí č. OO-005403/151 ze dne 8. 10. 2015 se žalobkyně zavázala pro žalovanou přepravit zboží z Benešova do Bremenu a Hamburгу a žalovaná se zavázala za přepravu zaplatit 28 000 Kč + DPH. Ve smlouvě o přepravě věcí č. OO-006387/151 ze dne 30. 11. 2015 se žalobkyně zavázala přepravit pro žalovanou zboží z Benešova do Hamburгу a žalovaná se zavázala za přepravu zaplatit 24 000 Kč + DPH. Ve smlouvě o přepravě věcí č. OO-006464/151 ze dne 3. 12. 2015 se žalobkyně zavázala pro žalovanou přepravit zboží z Benešova do Bremenu a Hamburгу a žalovaná se zavázala za přepravu zaplatit 26 000 Kč + DPH. Ve smlouvě o přepravě věcí č. OO-006718/151 ze dne 15. 12. 2015 se žalobkyně zavázala pro žalovanou přepravit zboží z Benešova do Hamburгу a žalovaná se zavázala za přepravu zaplatit 15 500 Kč + DPH. Ve smlouvě o přepravě věcí č. OO-001043/161 ze dne 26. 2. 2016 se žalobkyně zavázala přepravit pro žalovanou zboží z Benešova do Hamburгу a žalovaná se zavázala za přepravu žalobkyni zaplatit 21 000 Kč + DPH. Smluvené přepravy žalobkyně pro žalovanou skutečně provedla a smluvené ceny žalobkyně vyúčtovala žalované následujícími fakturami: č. 150100775 na částku 18 755 Kč se splatností do 14. 2. 2016; č. 150100749 na částku 31 460 Kč se splatností do 2. 2. 2016; č. 150100733 na částku 29 040 Kč se splatností do 29. 1. 2016; č. 150100598 na částku 33 880 Kč se splatností do 13. 12. 2015; č. 150100562 na částku 26 620 Kč se splatností do 1. 12. 2015; č. 150100520 na částku 26 620 Kč se splatností do 17. 11. 2015; č. 160100108 na částku 25 410 Kč se splatností do 29. 4. 2016. Žalovaná vyúčtované ceny provedených přeprav neuhradila a dopisem ze dne 27. 6. 2016 započítla proti pohledávkám žalobkyně na zaplacení žalobou uplatněných cen přeprav svou pohledávku na náhradu škody vyúčtovanou fakturou č. 16701 ze dne 23. 3. 2016 (na částku 12 440 Kč se splatností 23. 3. 2016) a fakturou č. 16702 ze dne 24. 2. 2016 (na částku 298 831 Kč se splatností 23. 3. 2016). Vedle toho žalovaná uvedla, že má vůči žalobkyni právo na náhradu škody vyúčtovanou fakturou č. 16703 ze dne 24. 2. 2016 (na částku 5 272,29 EUR se splatností do 23. 3. 2016).
4. Škoda, jejíž náhrada byla žalovanou vyúčtována žalobkyni ve výše uvedených fakturách, má spočívat v nákladech na přepravu zboží dopravovaného podle mezinárodních nákladních listů CMR č. CZX1501890 a CMR č. Ty3649087 (žalobkyně doručila zboží dne 3. 8. 2015 do Hamburгу), a to v nákladech na přepravu toho zboží, které došlo nesprávně do Mexico City,

do správného konečného místa určení - Šanghaje a v nákladech na přepravu toho zboží, které došlo nesprávně do Šanghaje, do správného místa určení - Mexico City. Dle tvrzení žalované došlo k při hromadné přepravě čtyř zásilek žalobkyní pro žalovanou k tomu, že žalobkyně dvě zásilky (přepravované podle mezinárodních nákladních listů CMR č. CZX1501890 a CMR č. Ty3649087) v Hamburгу zaměnila a předala tak zásilky jiným příjemcům. Zásilka podle CMR č. CZX1501890 byla určena pro příjemce CPS Conpac Port Service GmbH, Indiasstrasse 5, Hamburg, a tato zásilka měla dále pokračovat do Šanghaje, byla však předána společnosti EPOLOG, Antwerpenstrasse 1, Hamburg. Naopak zásilka podle CMR č. Ty3649087 byla určena pro příjemce EPOLOG a měla dále pokračovat do Mexika, přesto byla předána společnosti CPS Conpac Port Service GmbH. Kvůli záměně vyúčtovali smluvní partneři žalované náklady na dopravu zásilek správným konečným adresátům. Žalovaná při přepravě zboží vystupovala jako přepravce, část přepravy si zajistila u subdodavatele – žalobkyně. Fakturami č. 16701 a č. 16702 přeúčtovala žalovaná žalobkyni náklady přepravy zboží z Mexika do Šanghaje, které byly žalované vyúčtovány společností T.J. LSD Road s. r. o. Fakturou č. 16703 žalovaná přeúčtovala žalobkyni náklady, jež po ní žádala společnost VIT Logistics s. r. o. za přesun zboží ze Šanghaje do Mexika. Žalovaná uzavřela dne 3. 5. 2016 dohodu o mimosoudním vyřešení sporu se společností T.J. LSD Road s. r. o., v této dohodě žalovaná uznala pohledávku na úhradu přepravného za chybně doručenou zásilku ve výši 197 195,09 Kč. Dále žalovaná uzavřela dohodu o mimosoudním vyrovnání se společností VIT Logistics s. r. o. dne 21. 4. 2016, v této dohodě se zavázala uhradit částku 50 671,68 Kč jako náhradu škody vzniklou záměnou doručovaných zásilek.

5. K obraně žalované soud I. stupně učinil toliko tato zjištění: Na základě smlouvy mezi účastnicemi žalobkyně pro žalovanou přepravovala zboží dle mezinárodních nákladních listů CZX1501890 a CZTY3649087. Obojí zboží bylo vyloženo v Hamburгу dne 3. 8. 2015. Zboží bylo přepravováno na základě přepravního příkazu č. OO-004154/151 ze dne 30. 7. 2015. Nakládka zboží proběhla dne 28. 7. 2015 ve firmě LUMA TRANS spol. s r. o. v Benešově. Z mezinárodních nákladních listů neplatí nic jiného, než že zboží dopravované podle CMR č. CZX1501890 bylo doručeno příjemci CPS Conpac Port Service GmbH, Indiasstrasse 5, Hamburg a že zboží dle nákladního listu CZTY3649087 bylo doručeno příjemci EPOLOG, Antwerpenstrasse 1, Hamburg.
6. Soud I. stupně uzavřel, že žalobkyně ani přes poučení dle ust. § 118a o. s. ř., neprokázala, že by „právě žalobkyně zavinila vznik tvrzené škody“ a neprokázala „příčinnou souvislost mezi vznikem tvrzené škody a jednáním žalobkyně v souvislosti se záměnou zásilek žalobkyní doručených dne 3. 8. 2015 do Hamburгу“. Dále uzavřel, že žalovaná neprokázala ani vznik tvrzené škody. Soud I. stupně konstatoval, že z výpovědi řidiče, který prováděl předmětnou přepravu, Svyatoslava T. neučinil žádné zjištění, řidič uváděl protichůdná tvrzení a z jeho výpovědi nevyplývalo, že by jednal nedbale. I když žalovaná navrhovala v řízení více důkazů (především po uplynutí koncentrační lhůty dle ust. § 118b odst. 1 o. s. ř.), soud její důkazní návrhy zamítl. Důkazním návrhům učiněným žalovanou při prvním ústním jednání ve věci nebylo možné vyhovět pro jejich nedostatečnou určitost a tudíž neproveditelnost. Žalovaná navrhla výsledk neoznačených zaměstnanců žalované, kteří se účastnili nakládky zboží, dále navrhla, aby si soud vyžádal blíže neurčené doklady týkající se náhradní dopravy u společnosti T.J. LSD Road s. r. o., VIT Logistics s. r. o., Magna Cartech s. r. o. a LEAR AUTOMOTIVE v ČR. Důkazní návrhy na výsledk Lukáše V. a Zdeňka S., zaměstnanců žalované, kteří měli být přítomni nakládky záměněného zboží, soud I. stupně rovněž zamítl. Stejně tak dotaz na Magna Cartech s. r. o. České Velenice a společnost T.J. Lear Corporation s. r. o., které měly popsat zásilky dle předmětných nákladních listů, případně předložit fotografie „obdobných“ zásilek v roce 2015. Posledně uvedené důkazní návrhy byly učiněny při druhém jednání ve věci, tedy po uplynutí koncentrační lhůty. V každém případě pak dle soudu I. stupně nebyl navržen

ani předložen žádný důkaz, který by prokazoval vznik škody a to, že jej způsobilo jednání žalobkyně. Soud I. stupně konstatoval, že nebylo předloženo „žádné potvrzení, které by prokazovalo převzetí špatně doručované zásilky dalším dopravcem v Hamburgu (či dalších destinacích)“.

7. Vzhledem k tomu, že žalovaná neprokázala takové skutečnosti, na nichž staví existenci své k započtení použité pohledávky, shledal soud I. stupně jednostranný zápočet žalované neúčinným, neboť její k započtení užitá pohledávka je nejistá a k započtení tak způsobila není (§ 1987 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník /dále jen „o.z.“/). Uzavřel tedy, že žalobou uplatněné pohledávky nemohly zaniknout započtením.
8. Shora popsaná zjištění (kopírující žalobní tvrzení) soud I. stupně posoudil jako opakované uzavření smlouvy o přepravě věci dle ust. § 2555 o. z., když z jednotlivých smluv pro žalobkyni plynula povinnost provést smluvené přepravy a pro žalovanou povinnost zaplatit žalobkyni smluvené přepravné. Vzhledem k tomu, že žalobkyně řádně provedla objednané přepravy a žalovaná naopak porušila svou smluvní povinnost zaplatit smluvené přepravné, uložil soud I. stupně žalované splnění těchto smluvních povinností napadeným rozsudkem. Z přiznaných částek soud I. stupně žalobkyni proti žalované přiznal i požadovaný úrok z prodlení dle ust. § 1970 o. z., a to od prvního dne prodlení, které nastalo na výzvu věřitele, do zaplacení. Výše přiznaného úroku z prodlení vychází z ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
9. Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. Soud I. stupně uložil neúspěšné žalované povinnost zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 117 540 Kč. Tato částka zahrnuje zaplacený soudní poplatek ze žaloby ve výši 7 672 Kč, odměnu za zastoupení advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 10 úkonů právní služby po 8 780 Kč (převzetí zastoupení, sepis výzvy k plnění, sepis žaloby, sepis vyjádření ze dne 16. 2. 2017, účast na jednání soudu dne 4. 7. 2017, sepis vyjádření ze dne 8. 10. 2017, účast na jednání soudu dne 15. 5. 2018, které přesáhlo 2 hodiny, účast na jednání soudu dne 17. 7. 2018, které přesáhlo 2 hodiny) dle ust. § 7 vyhlášky a § 11 odst. 1 vyhlášky, 10x paušální náhradu hotových výdajů advokáta po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky a 21% DPH ze souhrnu odměny a náhrad advokáta v částce 19 068 Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.).
10. Rozsudek soudu I. stupně napadla včasným odvoláním žalovaná. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žaloba bude zamítnuta. Žalovaná soudu I. stupně vytkla, že nepřihlédl k jí tvrzeným skutečnostem a k jí označeným důkazům, zcela rezignoval na zjištění skutečného skutkového stavu, formálně aplikoval ust. § 118b o. s. ř. a nedostatečně žalovanou poučil dle ust. § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. Chybný procesní postup soudu vedl k neúplnému zjištění skutkového stavu věci a k nesprávným skutkovým závěrům, na něž následně navázalo chybné právní posouzení.
11. Žalovaná k protinároku předložila ty listinné důkazy, které měla k dispozici, a při jednání soudu dne 15. 5. 2018 a v podání ze dne 10. 5. 2018 navrhla provést následující důkazy: doklady o výši škody k předmětné přepravě od společnosti T.J. LSD Road s. r. o. (zadavatel přepravy dle nákladního listu CMR č. CZX1501890), od společnosti VIT Logistics s. r. o. (zadavatel přepravy dle nákladního listu CMR č. CZTy3649087), Magna Cartech s. r. o. České Velenice (odesílatel dle nákladního listu CMR č. CZTy3649087) a LEAR AUTOMOTIVE GmbH ČR (majitel zásilky dle nákladního listu CMR č. CZX1501890), doklady k náhradním přepravám od stejných společností a popis či zobrazení odesílaných zásilek od stejných společností. Návrhy na dokazování nebyly soudem I. stupně přípuštěny, neboť je soud nepovažoval za dostatečně určité. Žalovaná však nemůže vědět, jaké doklady a pod jakým označením vlastní jednotlivé subjekty, a proto doklady označit konkrétně nemohla. Doklady identifikovala natolik dostatečně,

aby si je soud mohl vyžádat. Žalovaná v podání ze dne 15. 5. 2018 navrhla i vyžádání dokladů od odesílatelů a konečných příjemců obou zásilek. Předpokládala však, že tento návrh bude soud zkoumat až v okamžiku, pokud důkazy uvedené výše nebudou dostatečné. I tyto důkazy soud I. stupně odmítl provést. Soud I. stupně odmítl provést důkaz výsledkem zaměstnanců žalované Lukáše V. a Zdeňka S. navržených na vyvrácení svědecké výpovědi zaměstnance žalobkyně pana T.. Ty soud I. stupně nepřipustil, neboť je měl za opožděné. Je absurdní, že soud I. stupně konstatoval, že svědek vypovídal zmateně, odmítl poskytnout žalované spravedlivý proces a upřednostnil rychlost řízení před zjištěním skutečného skutkového stavu, který mohou dosvědčit pouze zaměstnanci žalované, kteří byli spolu s řidičem T. přítomni na místě nakládky. Soud I. stupně aplikoval ust. § 118b o. s. ř. zcela formálně. Ačkoliv odročoval první jednání za účelem provedení výslechu svědka T., neposkytl žalované lhůtu pro doplnění navrhovaných důkazů. Navíc výklad koncentrace řízení provedený soudem I. stupně neumožňuje v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu (např. rozhodnutí sp. zn. 32 Cdo 4255/2011) podávat takové důkazní návrhy, které mají vyvrátit důkazy provedené po koncentraci řízení. Není smyslem ust. § 118b o. s. ř. znemožnit účastníkům všechny návrhy důkazů po skončení prvního jednání (jak učinil soud I. stupně). I samo ustanovení předpokládá možnost poskytnout lhůtu k doplnění dokazování, zvláště za situace, kdy nebylo provedeno přípravné řízení a kdy je nutné stejně odročit jednání. Poučení, které soud I. stupně poskytl při prvním jednání žalované dle ust. § 118a o. s. ř. nebylo řádné, neboť neobsahovalo informaci o neproveditelnosti již navržených důkazů.

12. Žalovaná dále uvedla, že soud I. stupně chybně za opožděně uplatněnou obranu označil i to, co uvedla v závěrečné řeči ohledně žalobou uplatněného nároku – žalovaná uvedla, že žalobkyně nepředložila k jednotlivým vymáhaným cenám za přepravu důkazů o provedení přepravy, tj. nákladní list CMR, pročež jednotlivé přepravy neprokázala. Žalovaná zdůraznila, že toliko využila svého práva vyjádřit se k průběhu dokazování a poukázat na skutečnost, že žalobkyně svá tvrzení neprokázala. V odůvodnění rozsudku ostatně soud I. stupně chybně konstatoval, že provedl důkazy mezinárodními nákladními listy k jednotlivým fakturám žalobkyně, takové důkazy však žalobkyně nepředložila, a soud je proto neprovedl.
13. Dle žalované soud I. stupně v rozsudku žádným způsobem nepodal vysvětlení, k jakým skutkovým závěrům ohledně vzniku a výše škody dospěl na základě důkazů předložených žalovanou. Zcela rezignoval na povinnost zjistit nějaký skutkový stav týkající se obraných tvrzení žalované. Rozsudek soudu I. stupně je tak zmatečný až nepřezkoumatelný. Svědecká výpověď řidiče T. prokázala jednoznačně lhostejnost žalobkyně k pokynům žalované v přepravní smlouvě. Pokud žalobkyně operuje „štítky“ označujícími zásilku, zdůraznila žalovaná, že nikdy netvrdila, že by ona sama na zásilky nějaké štítky dávala. Různí odesílatelé balí vždy zásilku různým způsobem a zásilky jsou opatřeny identifikačními údaji na polepech obalu. Soud I. stupně přitom odmítl provést navrhovaný důkaz žalovanou a vyžádat si od odesílatelů popis či vyobrazení sporných zásilek. Žalovaná zopakovala, že soudu I. stupně vysvětlila, že příčinná souvislost mezi chováním žalobkyně a záměnou zásilek je dána, neboť předmětné zásilky se během přepravy setkaly jen na vozidle žalobkyně a pouze v úseku z České republiky do Německa. Jinde nebyla záměna zásilek technicky možná. Spedice předávající zásilky rejdařům v Hamburгу pro zbylou část multimodální přepravy byly rozdílné subjekty a zásilky se v Hamburгу již technicky nemohly potkat. Žalovaná na žalobkyni nepožadovala kontrolu obsahu zásilky, ale doručení převzatých zásilek správným příjemcům. Pokud dopravce činí přepravu více zásilek, pak musí postupovat s odbornou péčí a vědět, která zásilka patří kterému příjemci. Skutečnost, že žalobkyni toto nezajímalo, je právě příčinou škody, neboť její postup „ať si příjemce sám vybere, co chce“, je v naprostém rozporu s povinnostmi dopravce.
14. Žalobkyně navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Zdůraznila především, že žalovaná měla od srpna 2016, kdy podala odpor proti elektronickému platebnímu rozkazu

soudu I. stupně, více než dost času k tomu, aby všechny důkazy či podklady potřebné pro provedení důkazů opatřila a předložila je soudu. Dle žalobkyně je nepochybné, že žalované bylo soudem I. stupně poskytnuto řádné poučení dle ust. § 118a a § 118b o. s. ř. Neformální výklad ustanovení občanského soudního řádu o koncentraci řízení nemůže ospravedlnit neschopnost procesní strany řádně nést břemeno tvrzení a důkazní. Svědecká výpověď Svyatoslava T. ukázala pouze to, co se dá při svědectví podávaném v odstupu téměř tří let očekávat. Domnívala-li se žalovaná, že jsou její zaměstnanci kompetentnější vypovídat o nákladce zboží, měla se zachovat zodpovědně a navrhnout výslech uvedených osob k důkazu způsobem, který by umožnil jejich předvolání, již před skončením koncentrační lhůty. Žalobkyně pokládá procesní postup žalované za obstrukční a účelový, dle žalobkyně se žalovaná snaží všemi dostupnými prostředky prodloužit soudní řízení, v jehož důsledku by musela uhradit nárok žalobkyně za poskytnuté přepravní služby. Procesní strategie žalované (po zrušení rozsudku pro zmeškání) byla taková, že soudu nahodile a po částech předkládala důkazní návrhy, které byly neurčité, namísto toho, aby příslušné důkazy opatřila a následně u soudu předložila. Přitom právě u unesení břemene tvrzení a důkazního by mělo začít uvažování nad uplatněnými nároky účastníků, a to tak, aby byly dodrženy zásady civilního řízení. Podle článku 34 Úmluvy CMR přejímá každý dopravce odpovědnost za provedení celé přepravy a že dle článku 37 písm. a) Úmluvy CMR je dopravce, který zaplatil náhradu škody, oprávněn požadovat náhradu po dopravci, který škodu způsobil. Pro vznik tvrzeného nároku na náhradu škody dle občanského zákoníku je nutné, aby bylo kumulativně splněno následující: 1) vznikla škoda, 2) došlo k porušení právní povinnosti, 3) existuje příčinná souvislost mezi vznikem škody a porušením právní povinnosti. Žalovaná svůj nárok vůči žalobkyni vymezuje tak, že požaduje 50 % nákladů na dodatečnou přepravu zásilek oprávněným příjemcům. I na základě tohoto vymezení je žalobkyně přesvědčena, že se jedná jen o snahu žalované přenést pod smyšlenými argumenty vinu za vlastní pochybení na své smluvní partnery (zde žalobkyni) tak, aby náklady spojené se svým pochybením nemusela nést sama. Žalovaná v dosavadním průběhu řízení neprokázala ani to, že k vynaložení tvrzených nákladů skutečně došlo. Ostatně okolnosti, které žalovanou vedly k uzavření mimosoudních dohod, nebyly v dosavadním průběhu řízení žádným způsobem prokázány a je otázkou, zda žalovaná takové náklady skutečně účelně vynaložila či vynaložit musela. V dosavadním průběhu řízení nebylo prokázáno (ani prokázáno být nemohlo), že ve vztahu k dvěma posuzovaným případům žalobkyně porušila svoji smluvní povinnost vůči žalované při uskutečňování přepravy. Rozhodně není naplněna ani podmínka příčinné souvislosti mezi tvrzenou škodou a jakýmkoliv jednáním žalobkyně. Žalovaná se ostatně k jednotlivým předpokladům vzniku odpovědnosti v podstatě nevyjadřuje a přes řadu navrhovaných důkazů, které nesměřují k prokázání samotných klíčových předpokladů vzniku odpovědnosti, neunesla své břemeno tvrzení a důkazní.

15. Tvrzení žalované, že zaměněné zásilky se poprvé a naposledy setkaly ve vozidle žalobkyně, žalobkyně označila za lživé. Žalobkyně převážela zásilky svým vozem mezi skladem žalované v Benešově (z adresy Žižkova 1077, areál Nábytek Kateřina, 256 01 Benešov) a městem Hamburg (to lze ověřit z přepravního příkazu, jehož kopie je součástí soudního spisu). Zaměněné zásilky se poprvé setkaly již v tomto skladu, kam žalovaná sváží své zásilky od svých klientů, pro něž vykonává část přepravy. Nelze tedy jednoduše prohlásit, že se zaměněné zásilky poprvé a naposledy setkaly ve vozidle žalobkyně, a že proto žalobkyně odpovídá za záměnu, k níž došlo. Právě z tohoto důvodu je důležitá otázka označení zásilek, jíž se žalovaná opakovaně vyhýbá. Žalobkyně opakuje, že vždy vykonávala přepravu v souladu s obsahem písemných podkladů předložených žalovanou za účelem přepravy. I v tomto případě se žalobkyně řídila přepravním příkazem a mezinárodními nákladními listy. Do dokladů dodaných žalovanou žalobkyně nijak nezasahovala, vepsané údaje neupravila. Žalobkyně nezkoumala a nemohla zkoumat obsah zásilek, neboť jí to nepřísluší. Nezasahovala ani do označení zásilek.

16. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek dle ust. § 212 a § 212a o. s. ř. včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a došel k závěru, že odvolání není důvodné.
17. Skutkové závěry soudu I. stupně podstatné pro existenci žalobou uplatněných nároků na zaplacení sedmi smluvených cen za sedm žalobkyní pro žalovanou provedených přeprav jsou logické a odpovídají obsahu provedených důkazů. Byť soud I. stupně neprovedl k důkazu mezinárodní nákladní listy (resp. jejich kopie), podle nichž byly přepravy uskutečňovány, lze i z důkazů provedených spolehlivě usoudit na pravdivost všech žalobních tvrzení. Především se sluší připomenout, že sama žalovaná v předsoudní fázi sporu připustila existenci všech žalobkyní uplatněných pohledávek, neboť proti těmto pohledávkám započítala svoji tvrzenou pohledávku na náhradu škody. Sama žalovaná tedy předpokládala a předpokládá, že žalobou uplatněné pohledávky existovaly a zanikly právě započtením. Správnost právního posouzení těch skutkových zjištění soudu I. stupně, která odpovídají žalobním tvrzením, je přitom zjevná, včetně správného posouzení vzniku nároku na zaplacení úroku z prodlení v zákonné výši.
18. K té části odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, která se týká obrany žalované (o tom, že žalobou uplatněné pohledávky zanikly započtením), je třeba nejprve podotknout, že byť tato část obsahuje některé nejasné a matoucí formulace, jsou z ní seznatelné stěžejní důvody, pro něž soud I. stupně shledal obranu nedůvodnou. Odůvodnění rozsudku proto nepřezkoumatelností ve smyslu ust. § 219a odst. 1, písm. b) o. s. ř. netrpí.
19. Odvolací soud nemůže souhlasit s názorem žalované, že soud I. stupně při projednání věci nesprávně aplikoval ust. § 118a odst. 1 a 3 a ust. § 118b odst. 1 o. s. ř., přičemž zkrátil žalovanou na jejích procesních právech. Odvolací soud je naopak názoru, že rozsudek soudu I. stupně představuje racionální vyústění korektně vedeného soudního řízení.
20. Ust. § 118b odst. 1 o. s. ř. jasně upravuje procesní povinnost účastníků uvádět rozhodné skutečnosti o věci samé a označovat důkazy k jejich prokázání do skončení prvního jednání ve věci (nebyla-li provedeno přípravné jednání). Neprodloužil-li soud I. stupně žádné z účastnic lhůtu k doplnění tvrzení a důkazů, nelze toto jeho rozhodnutí pokládat za porušení procesních práv žádné z účastnic. Vzhledem k tomu, že se první jednání, při němž došlo k projednání věci, konalo téměř po dvou letech od podání žaloby a doručení žaloby žalované, bylo možné očekávat, že žalovaná má skutkovou obranu (uplatněnou již v podání ze dne 11. 10. 2016) ve všech zásadních podrobnostech promyšlenou a připravenou.
21. Soud I. stupně při prvním jednání poskytl žalované příléhavé poučení podle ust. § 118a odst. 1 o. s. ř. o nutnosti doplnit obranná tvrzení o vzniku škody a příčinné souvislosti mezi vznikem škody a chováním žalobkyně. Poučení o nutnosti doplnit obranná tvrzení bylo natolik konkrétní, nakolik to bylo možné.
22. Žalovaná ke vzniku škody poskytla jen zcela obecná tvrzení o tom, že škoda představuje náklady na přepravu zaměněných zásilek (doručovaných žalobkyní pro žalovanou podle výše označených mezinárodních nákladních listů), které na žalované z titulu její odpovědnosti za škodu právem žádají její obchodní partneři. Škodu tedy žalovaná zřejmě spatřovala ve svém dluhu z titulu odpovědnosti za nesprávně provedenou přepravu. Žalovaná přitom, jak plyne z obsahu jejích písemných vyjádření a přednesů při prvním ústním jednání (ostatně i z obsahu odvolání), rezignovala na to, aby skutkově popsala svoji vzniklou odpovědnost za škodu (vůči svým obchodním partnerům). Žalovaná nikdy neuvédla, jakou smluvní povinnost vůči jakému subjektu porušila, a nevysvětlila mechanismus, jakým v důsledku porušení této její smluvní povinnosti vznikla jejímu smluvnímu partnerovi škoda, za niž žalovaná odpovídá. Nutno přitom uvést, že uvedená obecná tvrzení nedoplňují ani žalovanou předložené listinné důkazy, které

nevykreslují logicky ucelený skutkový děj. Na tomto místě stačí připomenout, že mezinárodní nákladní listy, podle nichž měly být přepravovány předmětné zaměněné zásilky, neobsahují žádný údaj o společnostech T.J. LSD Road s. r. o. a VIT Logistics s. r. o., které posléze žalované vyúčtovaly blíže neurčené náklady na přepravu blíže neurčených zásilek a s nimiž žalovaná posléze uzavřela dohody o narovnání. Lze tedy plně souhlasit se soudem I. stupně, že žalovaná dostatečně netvrdila vznik škody.

23. Se soudem I. stupně lze souhlasit i v tom, že žalovaná dostatečně netvrdila (ostatně dosud netvrdí) ani okolnosti nasvědčující tomu, že k záměně předmětných zásilek (i samotnou záměnu žalobkyně spíše osvědčila než prokázala) došlo v důsledku porušení povinnosti žalobkyně plynoucí pro ni z přepravní smlouvy uzavřené mezi účastnicemi. Stojí-li obrana žalované na tvrzení, že předmětné zásilky přepravované nejen žalobkyní mohly být zaměněny jen a pouze při vykládce v Hamburgu z vozidla žalobkyně, je logické, že žalovaná musí popsat takové konkrétní okolnosti ohledně pohybu předmětných zásilek, z nichž bude plynout, že je vyloučena záměna před převzetím zásilek žalobkyní (do vozidla, v němž byly zásilky přepravovány do Hamburgu). Odvolací soud přitom připouští, že konkrétní skutečnosti o nakládání se zásilkami po jejich vydání příjemcům dle nákladních listů v Hamburgu žalobkyně tvrdila pro účely tohoto řízení dostatečně. Byly-li zásilky vykládány v Hamburgu na různých místech, nejeví se jako logické, aby po jejich vyložení došlo k záměně, neboť lze rozumně předpokládat, že se již na stejném místě nesetkaly.
24. S výše uvedeným souvisí zjevná správnost postupu soudu I. stupně při rozhodování o tom, zda budou provedeny důkazy navržené žalovanou. Soudem I. stupně lze těžko vytkat jako pochybení, že neprovedl žalovanou navržené důkazy v situaci, kdy žalovaná neuváděla taková právně významná tvrzení, jež by provedenými důkazy měla být prokázána. Vedle toho je třeba se soudem I. stupně souhlasit v tom, že řada důkazních návrhů žalované (a to důkazní návrhy na vyžádání blíže neoznačených listin či blíže neurčitých sdělení od údajných smluvních partnerů žalované či odesílatelů předmětných zásilek) nebyla vůbec proveditelná. Lze rovněž souhlasit i s tím, že výslech konkrétně označených svědků – zaměstnanců žalované, byl navržen až po uplynutí koncentrační lhůty dle ust. § 118b odst. 1 o. s. ř. Podstatné však je, že i výslech těchto svědků (to ostatně platí i o výsledku řídicí vozidla) nebyl navržen k prokázání konkrétního právně významného tvrzení žalované. Nutno podotknout, že „nedbalý přístup žalobkyně“ k provedení přepravy, ať už je jím konkrétně míněno cokoliv, automaticky nevede k logickému závěru, že právě řidič vozidla žalobkyně při vykládce v Hamburgu předmětné zásilky zaměnil.
25. Odvolací soud proto potvrdil napadený rozsudek jako věcně správný dle ustanovení § 219 o. s. ř., a to včetně věcně správného výroku o nákladech řízení.
26. Výrok o nákladech odvolacího řízení vychází z ust. § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. Žalobkyně byla i ve fázi odvolacího řízení úspěšná, proto jí odvolací soud proti žalované přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Přiznaná částka 21 973,60 Kč zahrnuje odměnu za zastoupení advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 2 úkony právní služby po 8 780 Kč (vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu), dle ust. § 7 a § 11 odst. 1, písm. g) a k) vyhlášky, 2x paušální náhradu hotových výdajů advokáta po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhlášky a zvýšení souhrnu odměny a náhrad o 21% DPH v částce 3 813,60 Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. Takové dovolání se podává ve lhůtě 2 měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 21. února 2019

JUDr. Tomáš Vejnár v. r.
předseda senátu